

posebne namene izdelal prof. **Drago Karolin**, od zemljevidov snežniškega območja, novoletnih voščilnic, fantazijskih razglednic, obstoječih razglednic fotograf Maraz s fotomontažo z vrisanimi živalmi, cvetjem idr. V ta čas sodi tudi edina esperantska snežniška razglednica z napisom »Vizitu Snežni aput Ilir. Bistrica«, ki jo je izdalo Esperantsko društvo Ilirska Bistrica ob pomembnem srečanju esperantistov v Ilirski Bistrici spomladi 1959. Vsem sedem motivov na sestavljeni razglednici in njena izdelava so delo Ateljeja Maraz.

S pojavom barvnih razglednic in napredkom tiskarske tehnike ob koncu šestdesetih let se je društvo v letu 1968 hitro lotilo tiskanja prve barvne razglednice s štirimi motivi Snežnika in Sviščakov avtorja Emila Maraza. Sledilo je še vsaj štirideset barvnih razglednic z motivi celotnega snežniškega planinskega sveta, planinskih koč na Snežniku, Sviščakah in Kozleku. Začet pa je tudi niz razglednic za Snežnik značilnega cvetja. Doslej so bile izdane tri takšne razglednice. Avtorji snežniških

barvnih razglednic so bili Emil Maraz (5), **Hinko Poročnik** (30), **Rudi Paškulin** (1), **dr. Tone Wraber** (1), **Jože Dobnik** (1) in **Vojko Čeligoj** (2). Razglednice so bile tiskane v nakladah od 2000 do 10.000 kosov, mnoge tudi nekajkrat ponatisnjene. Več stotisočim snežniških razglednic je društvo za različne društvene prireditve dodalo še vsaj nekaj tisoč tiskanih dopisnic z grafičnimi predstavitvami planinskih objektov, simbolov prireditev, dotiskov na poštinih dopisnicah in poštne ovitke. Avtorji teh edicij so bili **Jože Šajn**, **Marjan Lukančič**, **Edo Seles** in **Romeo Volk**. Za prizadevno propagandno dejavnost pri izdajah planinskih razglednic je Planinska zveza Slovenije društvo namenila posebno pisno priznanje, najplodnejši avtor barvnih snežniških razglednic Hinko Poročnik pa je za svoj fotografski opus, posvečen prav Snežniku, posnet po diapozitivih pod geslom »Čarobni svet Snežnika«, prejel Kettejevo nagrado, najvišje občinsko priznanje za uspešno delo na področju kulture.

ESEJ O LIKOVNI KOMPOZICIJI SVOJE LASTNE SLIKE

MED VIHARNIKI PROTI GRINTOVCU

MILAN VOŠANK

Izobraževalni seminar Logika likovnega komponiranja v Radovljici mi je ob predavateljih **dr. Jožetu Muho- viču**, **dr. Milanu Butini** in **Marjanu Prevodniku** odprl nove poglede ter dopolnil znanje in poznavanje zakonitosti v široki in nikdar teoretsko ter praktično izčrpani temi likovnega komponiranja. Človeški duh snovanja in iskanja je pač tudi na tem področju umetnosti in dela nezadržno nenadkriljiv ter vedno znova sveže prodor- n—od prvih jamskih slik dalje.

Teoretske razlage predavateljev z dokajšnjim filozof- skim nabojem gledanja na likovno umetnost, zanimivo in za nas, likovne pedagoge, praktično poučno pris- stvovanje uram likovne vzgoje na radovljiški osnovni šoli, predvsem pa praktično delo udeležencev semi- narja in medsebojna izčrpna analiza le-tega so mi v mnogočem razprli nova in rahlo v spominsko pozabo potisnjena široka obzorja teorije likovne umetnosti in likovne prakse. Vse to mi bo še kako prav prišlo tako kot likovnemu pedagogu na osnovni šoli v Cerknici kot tudi samostojnemu likovnemu ustvarjalcu.

Ob razmišljanju, kako zastaviti samostojno nalogo kot nadaljevanje skupnega dela v Radovljici v zaključno delo, sem v mislih podoživljanja preko zapiskov, števil- nih drobnih skic in večjih slik od tam prišel do ideje in sklepa, da analiziram svoje lastno delo »Med viharniki proti Grintavcu«. Zakaj? Naš seminar je bil v kraju pod visokimi gorami. Takoj tam so se dvigale Karavanke – Stol, Vrtača in Begunjščica. Ko sem se napotil le do prvih travnikov, so bili v ozadju Julijci z očakom Triglavom. Gore so mi prinašale mnoge popotne spomine in me spet vabile. Tudi zato sem že kot praktično delo na

seminarju zastavil gorsko temo: viharnik, skale, orel, nevihtni oblaki nad gorami... Nisem mogel drugače.

S samostojno nalogo, z analizo slike z motiviko gorā, vse le nadaljujem.

ANALIZA KOMPOZICIJE

Najprej nekaj osebnih misli.

Kot gornik sem v gorah ob svojih športnih hotenjih ved- no prisoten tudi z vso bitjo duše. Kot zapisovalec vtisov in kot slikar. Na poti se pogosto ustavljam, da skiciram, fotografiram ali zgolj vtisnem v spomine premmoge mo- tive. Tu so siluetne podobe vrhov in grebenov, skalnatih tvorb, živali in ljudi v tem svetu, tu je nebo in so oblaki, pastirske planine ter bajte, ograje, lovske preže, drevesa... Da, drevesa. Gorski macesni. Viharniki.

V zgodbi z Uršlje gore sem zapisal: *In sedaj sem spet tu, pri tebi, moj dragi macesen. Po gruščnatem žlebu sem se povzpel do polic, po katerih sem poiskal preho- dov nad prepadi do tvojega skalnatega, orlovskega do- movanja. Komaj sem te še prepoznal. V spominih sem te imel nekako bolj pokončnega. Ne, ne... Saj se mo- tim, mar ne? In tega mi seveda ne boš zameril! Nisi se ravno veliko spremenil, le še bolj skrivenčen si videti, bolj upognjen od viharjev, ki so ti polomili vrhove. Toda ne, ti se ne daš, res si prava koroška grča, pognal si nov vrh, ki že išče pot k svetlobi, proti soncu.*

Se spominjaš, kolikokrat sem s prijatelji ali sam po na- pornih vzponih sredi poletnih dni ali v zimskih zvezd- natih nočeh, ko smo vedeli, da se pri tebi končuje najtežje plezanje, nate hvaležno privezal vrv in smo posedli v tvoje varne rogovile?

Se spominjaš, kako sem te obiskoval, ko sem bil sredi tegob vsakdanjega življenja, da sem v tvoji družbi zbi-

stril misli? Ali ko sem bil ves vihrev in vesel in sem se ob tebi izvriskal, preden sem odšel proti vrhu Gore? Tu pri tebi je takšen mir! A ko klestijo ujme – takrat verjetno zaječiš v svoji neusmiljeni samoti.

Toda še boš živel, to oba predobro veva; morda boš čez leta le še bolj kriv in polomljen, tudi mene bo čas življenja upognil, vendar boš tu. In prihajal bom k tebi po svoj notranji mir!

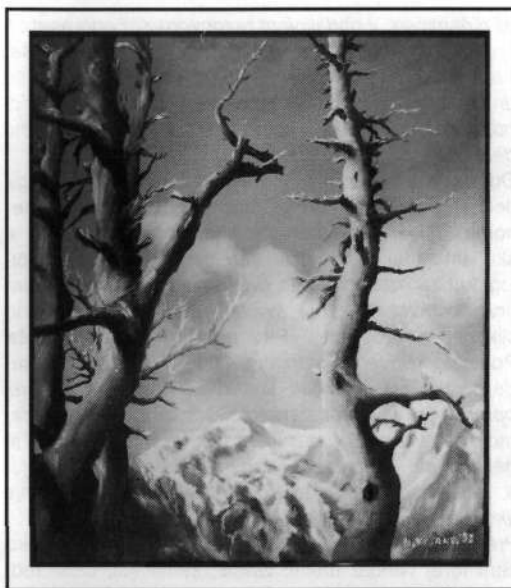
Ob tej zgodbi se vedno znova zavedam, kako navezan sem pravzaprav na ta drevesa. Saj, viharniki z gora so tudi tisti, ki v miru ateljeja zapolnjujejo vse več beline mojih platen.

Naj torej preidem na analizo lastnega dela, likovne kompozicije slike »Med viharniki proti Grintovcu«. Ta motiv, ta zanimivi splet dreves s slikovitim ozadjem gorá, sem našel, ko sem s Kravca hodil na Kalški greben, kjer se odpirajo prelepi razgledi na osrednje Kamniško-Savinjske Alpe od Kočne do Ojstrice. Sprva sem odšel kar mimo – a kot da me je nekaj zadržalo... Spominjam se samogovora: kakšen motiv, kakšna kompozicija! Prišel sem iskati tam nakrog po rušju in skalah, bilo je kar strmo, dokler nisem obstal pred podobo, ki je našla pot do platna. Potem sem hlastno skiciral.

Predem nadaljujem analizo, bi rad dodal še nekaj misli. Pred pisanjem pričujoče naloge sem pregledal nekaj monografij o slovenskem slikarstvu v iskanju motivov z drevesi. Priznam, z drevesi z gora. Tako pač, za osebnostno informacijo, za motivacijo, za lažjo vpeljavo v pisanje morda. V Breze **Riharda Jakopiča** sem se dolgo zaziral. Ta lepa, nežna drevesa nastopajo kot osrednji motiv. Bolj ko se oddaljuješ od slike, bolj prepričljivo žarijo v svoji impresionistični slikarski maniri. Potem nisem mogel spregledati Zimske pokrajine **Franca Pavlovca**, kjer drevesa, skorajda kakor gorski viharniki, obvladujejo sprednji del slike in pritegnejo pogled, čeprav je tu še vas v ozadju, voznik na cesti... Tudi Aleja v Tivoliju **Ivana Vavpotiča** je prava drevesna slika. Zelo lepa, zelo barvito doživeta. Aleja je široka, bela sprehajalna pot v ljubljanskem Tivoliju, ki jo z obeh strani zapirajo visoka parkovna, drevoredna drevesa, izza krošenj katerih še čutimo nekaj svetlomodrega neba. Še Pokrajino z razvalinami **Lovra Janše** sem izbral: skale in drevesa, skorajda kot prepričljiv motiv iz gorskega sveta, kjer lahko tudi tako delujejo – skalovito, razbito.

Še sem iskal po monografijah in še sem našel slikarskih podob z drevesi v ospredju. Samo z gorskimi drevesi pa jih ni bilo prav veliko. To spoznanje me je malo razočaralo, hkrati pa tudi prepričalo: pot do gorskih viharnikov ni vedno lahka, je tudi garanje, tveganje pri iskanju. Tisto s preštevilnih fotografij za osnovo slikarju – to pač ni to in iskreno!

Našel pa sem te slike drugje: pri likovnem pedagogu, pisatelju, alpinistu in himalajcu iz Ljubljane **Danilu Cedičniku-Denu** in pri akademskem slikarju z Jesenic **Igorju Torkarju**, popotniku in izrazitem slikarju pretenjenih gorskih krajin. Njuno slikarstvo – da, to so gore, to so viharniki! To je resničnost tega nekoristnega sveta v vsem lepem in manj lepem. Zato sem vse bolj prepričan, da zna samo pravi gornik in slikar najbolje

Milan Vošank, Med viharniki proti Grintavcu; olje na platno, 100 x 80 cm, 1992

začutiti dušo gorskih macesnov-viharnikov. Te slike so vse v harmoniji hladnih barvnih tonov, topli barvni toni – ti pa so v srcu slikarja!

ELEMENTI KOMPOZICIJE V RAVNOVESJU

Svojim učencem (petarjem) ob uvodnih razlagah besede **kompozicija** ta izraz vedno najprej prenesem na glasbo. Glasbenik komponira, torej sklada, torej sestavlja skladbo iz not v neki red, v neko melodijo. Kaj pa likovnik, slikar? Ta tudi **komponira!** Torej tudi sklada ali sestavlja risbo iz črt, sliko iz barvnih ploskev v neko smiselno vsebinsko likovno celoto. Pouk še dopolnjujem s kratkimi analizami del njihovih vrstnikov in s skicami na tabli. Učenci običajno uvodno motivacijsko razlago dobro osvojijo. In še preden se lotijo samostojnega iskanja svoje kompozicije, nadgradimo naš pogovor z besedilom in slikami iz učbenika **Tonke Tacol**, kjer pod naslovom *Likovna kompozicija (sestava likovnega dela)* tudi pravi: »*Likovno izražanje je v bistvu smiselno razvrščanje likov, figur in predmetov, ki jih imenujemo elementi. Pravimo, da jih kompozicijsko razporejamo. Takšno razporeditev imenujemo kompozicija. Pri kompozicijskem razporejanju pa skušamo elemente razporediti v ravnotežju, ravnovesju, tako da ustvarimo v likovnem delu takšen ali drugačen red.*« Ravnovesje v nadaljevanju Tacolova razdeli na simetrično in nesimetrično (asimetrično). In ko v šestem razredu nadaljujem s Kompozicijo likovnega dela, je učencem po izkušnji iz petega razreda vse že bistveno bližje. Vedo in spoznavajo naprej, da je *simetrična* kompozicija (še citirano po učbeniku Tacolove) *enakomerna razporeditev elementov, ki se nam zdi umirjena, zanesljiva, včasih toga, zato tudi nerazgibana in statična. Zatem preidemo še na asimetrično kompozicijo, na neenakomerno postavitev elementov glede na namišljeno os likovne kompozicije, kar je v primerjavi s simetrično kompozicijo bolj razgibano* 265

ali dinamično. V nadaljnjem razgovoru z učenci spet ob analizi del njihovih šestarskih vrstnikov spoznamo še, kako iz osnov simetrije in asimetrije lahko dobimo še druge, različne oblike kompozicij: vodoravno, navpično, poševno, krožno, trikotno in prosto. Pot k lastnemu delu učencev je tako spet odprta.

Odprta je tudi pot k moji zastavljeni analizi lastnega dela »Med viharniki proti Grintovcu«. S pravkar nameroma opisanimi spoznanji likovnega pedagoga si skušam sedaj pomagati še sam. Morda še prej kot epilog, kot zaokroženost teh svojih razglabljanj preberem prvi odstavek iz skript svojega profesorja risanja in slikanja na ljubljanski Pedagoški akademiji **Miloša Požarja**: »Beseda kompozicija izhaja iz latinske besede componere – zlagati, sestavljati. Kompozicija torej pomeni, da nekaj sestavljamo, zlagamo. In če zlagamo, sestavljamo, ne razlagamo, ne razstavljamo. Cilj je neka celota. V obeh besedah je tudi skrit pomen urejati, delati red iz nereda. Kompozicija pomeni urejanje likovnih elementov v likovno celoto.«

Prej sem zapisal: »Potem sem hlastno skiciral.« Kako sem torej vendar urejal: zlagal, sestavljal, delal red, iskal neko celoto v tej svoji kompoziciji z gora?

Everest je še višji

Občasno, vendar kar pogosto se v časopisih in revijah pojavijo vesti o najvišji gori sveta, Mount Everestu: kadar plezalci in drugi obiskovalci dalj časa ne poskrbijo za kakšno senzacijo na njegovih pobočjih, se je treba spomniti česa drugega, kajti Everest je na koncu koncev pač najvišji na svetu in mu je treba glede na to posvečati ustrezno pozornost.

Tako so pred časom nekatere svetovne tiskovne agencije objavile vest, da naj bi bila ta gora pred milijoni let visoka kar več kot 15.000 metrov, kot je prvi zapisal japonski časnik Asahi Šimbun. Do te ugotovitve naj bi prišel japonski znanstvenik z univerze Kjušu: analiza kamnitih plasti na gori je namreč pokazala, da je pred približno 20 milijoni let skoraj 10.000 metrov debela kamnita plast nekdanje gore nenadoma začela drseti, ko pa so se geološki premiki umirili, je nastal sedanji vrh 8848 metrov visokega Mt. Everesta.

Toda ali je gora v resnici visoka toliko, kot so namerili leta 1974? Kot smo v Planinskem vestniku poročali pred petimi leti, je višino Everesta z najnatančnejšimi instrumenti leta 1993 meril **Ardito Desio** in mu nameril natančno 8846,10 metra, kar je natančno za dva metra in tri centimetre manj, kot so namerili leta 1974, 8848,13 metra.

Vendar niti s tem se ni bila o višini te gore izrečena zadnja beseda. Lanskega novembra je višino meril Američan **Pete Athans**, ki je bil že šestkrat na najvišji točki našega planeta – večkrat so bili le nekateri pripadniki šerpovskega plemena iz doline Kumbu pod Everestom. Mož je lanskega 14. novembra s pomočjo GPS, globalnega satelitskega sistema, ugotovil, da je Everest dva metra višji, kot je bil dotlej uradni podatek, da je torej visok 8850 metrov.

Viharniki. Štirje. Kakor iz enega skupnega gnezda prepletenih korenin se vrtoglavo poženejo kvišku. Levi trije bolj tesno skupaj, desni, četrti, bolj zase, rahlo odmaknjen. Da, takoj vidim: izrazita navpična kompozicija! Drevesa sama to hočejo, saj dajejo vtis nedokončane rasti, poleta proti daljnim nebesom, silnega vzgona iz skalovitih skopih tal... Statična kompozicija le navidez, sicer pa izžarevanje nedvomne dinamike, nenehnega, čeprav morda komaj zaznavnega gibanja! Kasneje, ko v ateljeju prenašam skico na platno, se spominjam, kako sem se v tistem rušju in skalah zaman trudil zajeti na papir vsa drevesa po vertikali, dokler nisem spoznal, da jih je vendarle bolje »odrezati« spodaj in zgoraj. Kajti tam zadaj, onkraj globoke doline Kamniške Bistrice, je bil nov, še kako zanimiv in očem gornika-slikarja dopadljiv motiv. So bile gore. Je bil mogočni, postavni Grintovec, najvišji v tem pogorju.

Kot slika v okvirju, ujet med viharlike in na motivu še kako pomemben. Najbrž bi sama drevesa brez te izrazite gore delovala na sliki, na kompoziciji, prazno, morda celo nekolikanj monotono. Tako pa se vse skupaj prepleta v zanimivo dopolnjujoče se celoto. V lep gorniški realističen motiv, kjer viharlike zapolnjujejo osrednji prostor spredaj – prvi plan, gora Grintovec pa kot tista v drugem planu vso motiviko le še smiselno zaokrožuje. Nežni oblaki in sinje nebo tam zadaj so le še samoumevni tretji dodatek. Ko je kompozicija tako urejena, sestavljena, zložena, dosega bistveni cilj – likovno celoto! (Ob tem ne morem mimo misli, kako zna narava poskrbeti, da je vse lepo in prav. Nekje na svojem mestu.)

HLADNA ASIMETRIČNA KOMPOZICIJA

Ko danes, po nekaj letih, sliko »Med viharniki proti Grintovcu« ponovno, tokrat bolj analitično preučujem, me morda prvi hitrejši pogled nanjo zavaja, da je to simetrična kompozicija. Ob tem pa se le kritično zamislim: Kaj pa tisti splet levih treh dreves? Mar ne prevesijo kompozicije na to stran? Porušijo zakonitosti simetrije o enakomerni razporeditvi elementov in nakažejo gotovo pot v asimetrično kompozicijo? Torej v neenakomerno postavitev elementov glede na namišljeno sredinsko os likovne kompozicije? Bolj ko se zaziram v sliko, bolj to vidim in začutim. Leva drevesa pač že kar nevsiljivo porušijo to idealno ravnovesje, ki ga tudi osrednja gora tam zadaj ne more več izravnati.

Priznam: ko sem skiciral ta motiv, nisem prav veliko razmišljal o tem, kar zdaj na sliki vidim in nekako na novo odkrivam. Tedaj me je pač v severnem majskelem vetru tudi zeblo. Hitel sem, hkrati pa sem se pri skiciranju miril, da le ne bi, Bog ne daj, česa pozabil, izpuštil. Priznam še: takšnale, lahko tudi rečem rahlo asimetrična kompozicija mi je zelo in vse bolj povšeči. Simetrije smo pač že kar samoumevno bolj navajeni, nehote nismo nanjo več tako pozorni. Asimetrija pa nas po svoje nevsiljivo preseneča, izziva, bolj povabi k ogledu in poglobljeni analizi nekega likovnega dela. Nismo je tako vsakdanje vajeni kot simetrije, ki je, kakor je tudi res, nikjer pravzaprav ne srečujemo v neki idealni obliki. Bolj nakazano najbrž!

V svojem slikarstvu se vedno znova trudim iskati asimetrične kompozicije. Svojim učencem tako rad kar naprej razlagam to nesimetrijo.

Ko sem torej skiciral ta svoj gorniški motiv, me je resda zeblo, hkrati pa me je skladanje kompozicije tako silno pritegnilo, da še danes prav zaznavno občutim tisto toploto v prsih, to povzdignjenje duše človeka v gorah. Kakor motiv sam, ki je kot risba nastajal v moji skicirki, sem v mislih hkrati že bil pri slikanju v ateljeju. Pri barvah torej. Motiv krajine pred mano: to so bile res ene same hladne barve (prej sem že govoril o toplih barvah, ki so v srcu slikarja!). Nebesna modra: ogromno te modre vsepovsod, izrazito prevladujoče, vanjo so se vrivali nakazani mimobežni beli oblaki. Razlivala se je nizzdol na gore, se skušala z belim snegom in ga spet modro nadvladala v sencah, hkrati pa se še modro razletela po skalah, ki tako kar niso mogle več ostati sive, ampak so nekako samoumevno pomodrele. Na osončnem, prisojnem, na senčnem, osojnim, tam pa je bilo tako začutiti vdor še temnejše, vijoličaste, da je tudi ta prevladujoča modra morala priznati njeno premoč, nadmoč. Naj se umakne ali pa lepo spoji, zlije z njo? Le spodaj, že nižje, blizu podnožij gorá, tam pa je bilo še nekaj travk nakazane zelene, tiste rušnate, macesnovske. Nebo in gore so torej dosegale zanimiv spoj hladnih barv, modre, vijoličaste in zelene, v soodnosu z nevtralnó belo kot izrazit splet svetlotemnega barvnega kontrasta.

HLADNOST Z NEBA PREKO GORA

Sliko »Med viharniki proti Grintovcu« sem razstavil na samostojni predstavitvi v cerkniški občinski knjižnici. Razstavil sem šest takihle gorskih slik v poudarjenih hladnih barvnih tonih. Še sam sem se malo bal teh modrih kompozicij. Odziv občinstva je bil ravno ob tej šesterici najbolj buren. Te hladnosti nekateri ne bi obesili v svojem stanovanju, drugi so bili navdušeni nad njo. Na moje presenečenje je požela največ zanimanja pričujoča analizirana kompozicija.

Saj res, hladnost kar veje iz nje! Kakor severni veter čez gorske hrbte. Najbrž se med slikanjem tega pravzaprav sploh nisem zavedal. Sedaj vidim: hladnost z neba preko gorá zaveje še sem v ospredje. Na viharnike. Jih prekrije in zavije v svoj piš. Tu, na drevesih, sem obdržal modro, tudi vijoličasto, nisem pa mogel ubežati vsem trem nevtralnim: črni, sivi in beli. Taki so pač osušeni gorski macesni. Toda, kako dobro mi je uspelo vtisniti si v spomin, kako je modra in tudi vijoličasta iz ozadja sedla v močni jarki svetlobi na gladko brezskornato, izsušeno površino dreves! Sedla, se zariša, se spojila s temi debli v barvno skupnost, kjer slikar pač ne sme s čopiči zarisati drugače. Greh bi bil. Oskrunjenje. Zato sem pri slikanju hotel ostati realen. Zvest resnici z gora! Kompozicijsko in v barvah.

SAMO OKVIR JE PLANINSKI, VSE DRUGO JE SPLOŠNO ČLOVEŠKO

FILOZOFIJA MINEVANJA

KSENIJA BRATINA

V Književnih listih, ki so tedenska priloga slovenskega dnevnika Delo, je letošnjega 30. marca izšel zanimiv prispevek, ki opisuje premišljevanje mladega dekleta: družina, ki med tednom nima prav nobenega časa, da bi bila skupaj in da bi se pogovarjala, hodi ob koncih tedna na mamino pobudo (saj vemo, da hodi družina v gore, če hoče hoditi mama) občasno v gore in tam je mnogo priložnosti, da se pogovarjajo o marsičem, o čemer se doma najbrž ne bi nikoli. Okvir je planinski, bržkone bi tak okvir začrtal še marsikateri odraščajoči Slovenec, vse drugo je splošno človeško. Zgodbica se nam zdi tako zanimiva, da jo z dovoljenjem uredništva Književnih listov in avtorice ponatiskujemo. (Op. ur.)

* * *

Moja mama!

Zadnje čase nas mama bolj kot ponavadi preganja, da moramo hoditi v hribe. In to ne kar na nekakšne hribočke. Višji so, bolj je mama zadovoljna. In sploh ni pomembno, da ona od nas štirih najtežje pride gor. Pomembno je, da pride in nas tam nekam sumljivo potiska na najbolj gole in na najbolj vetrovne predele. Mene, sestro in očka. Potem nam še malo kliče, kaj naj si ogledamo in ali ni lepo, ona pa se spravi v kakšno pripravno zavetje.

Nekaj časa sem mislila, da je to v kakšni zvezi s tistim, čemur se reče »zdravo nekaj v zdravem nečem« (zveni malo pobožno in malo ne ravno pobožno in mama temu reče »zdrav duh v zdravem telesu«), potem pa nam je nekega dne mama končno začela odkrivati, za kaj tokrat gre. Začela je postopoma in zelo od daleč. Začela je s svetlobo in za začetek nama je s sestro povedala, da se svetloba giblje s tako hitrostjo, da pride od sonca do nas v osmih minutah. Meni se to ni zdelo bogve kako hitro. Temu že ne bi mogli reči drvenje, se mi zdi. Naš očka bi, recimo, znorel, če bi vedel za ta podatek. Njemu se namreč vedno grozno mudi in zanj se vse giblje prepočasi (še najbolj mama zjutraj ob sedmih štirideset). Moj očka namreč strašno ljubi hitrost, še najbolj pa hitro odpravljanje od doma. Njemu se od vsega zdi najbolj pomembno, da gre skozi vrata. Da jih prvič zapre za sabo. In da nam zakliče: »Čakam vas v avtu.« Potem ga sicer ne moti, da mora še nekajkrat pozvoniti in reči, na primer: *ti, a mi vržeš ključe od avta in a mi lahko prineseš denarnico in a je tista disketa še pri telefonu – no, če je, vzemi jo s sabo*. Medtem ko me pridno zbira mo vse, kar je očka pozabil v stanovanju, prisopiha še sam – in ko se me že razveselimo, da nam bo pomagal pri iskanju svojih stvari, on na skrivaj jemlje svojo aktovko in kot da jo hoče pretihotapiti mimo